

BALAJTHY FERENC

De az Isten...

*Világ világa, / virágnak virága, /
keserűen kínzatul, / vos szegekkel veretül!*
Ómagyar Mária-siralom

Mindig érzem, az Isten engem szeret,
Röpképtelen kozmikus térerő(d)ben!
S létraküllők közt kitöltöm a teret, –
Maradok még, – bár félig elmenőben.

Köribém gyűlnek kincseim, a versek,
Mint a partra vetett halak, vergődnek.
Kelletek vagy számkivetettek lettek?
Nem volt s nincs idő, mi kifogja őket!

De az Isten szeret engem, úgy érzem!
Szült sorok közé bújhat csillagképem:
Nem lenni bűn, a csak élni nem érdem!

De az Isten, úgy érzem, engem szeret,
S örök statisztának jár egy főszerep,
Kozmikus űrtérből jöjjön majd értem!

BALAJTHY FERENC

Orvosság van...
(Karant/ének/ XXXI.)

Meszet olt, és elmeszel, hogyha voltál,
Nem leszel, mert a kútba is betesznek,
Onnan is kivessznek, majd leng a hinta,
Vér tintával (s)írt sorminta, és mintha
Minden rendben volna, a Rendbe volna.

Fákon csacska csíny csak az erekció, –
Ketrecebe zárt nagymacska körbe forog,
S még mennyi természetes szelekció,
Mi elmeszel, meszet olt, s kifehéredsz,
Leng a hinta, mintha itt minden Rendbe

Volna, rendben volna, de sehol se vagy,
Mégis mindenhol – ahol fűben, fában
Orvosság van, s vén ördöggé öregszik
A kis krampusz, és betépve szálldogál,
Mint Űrlény, – belsőégésű szivárvány,

Csók gyújtózsínór halott szerelemhez
Csúnyán elfajzott rímekbe megmentve.
Nyűtt elmékben temetetlen gyerekkor,
Ében árnyék, s tűznap fénye félébren,
Sehol se vagy, sehol, mégis mindenhol,

Addig, – míg, csak itt keresgélhetnék
Ebben a Nyomoronc Árnyékvilágban, –
Mert minden fűben, fában orvosság
Van, minden őszben és eleven nyárban
Nekem az orvosság van, orvosság van!

BALAJTHY FERENC

Vigyázók a vártán

*„Vigyázatok ma jól,
mikor beszéltek!”*
Reményik Sándor

Vigyázok holnap is jól majd
Mikor, ha beszélni kezdek! –
Legyen széptevés vagy sóhaj,
Ne átok, – áldás lehessen!
Tépett tollú angyalkölyök,
Mindent megtartó, jó karma,
Üdvözlés nélkül üdvözölt, –
Nem véletlen, – készakarva!

Ajkad sárral tapasztanák, –
Állj, de tovább ne, mert elég!
S ki csak káromolná Urát,
Bűnös száj imát hogy remél?
S ha van, ki figyel szavadra,
Szépen élj, és szépen beszélj!
Ne adj csuhát cafrangokra,
Szódra vigyázz, az Istenéért!

Szóljon a szám, fájjon fejem,
Anyánktól fogant szódallam!
Ha nem őriznéd jól velem,
Kimúlna már mind a magban!
Ma jól, és holnap még jobban
Vigyázatok, ha beszéltek!
A magyar szóban szív dobban,
Vigyázatok, míg csak éltek!